

XXIII.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om Betalingen for de til Skiftevesenet henhørende Forretninger m. m.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 11te Marts 1874.)

Nærværende Lovforflag berører et Omraade, hvor Befolkningen længe har ønsket en Reform og været i høi Grad misfornøjet med det Bestaaende, fordi det er trængt ind i den almindelige Bevidsthed, at navnlig Skifteafgifter ramme Borgerne paa en uretfærdig Maade. Det kan heller ikke negtes, at den store Udvikling, vort Fædreland har været i, og i hvilken det endnu befinder sig, den Følgelig af Værdierne og den Omvæltning af Værdiforholdene, som har fundet Sted i dette Aarhundrede, gjør, at de Gebyrer, som ved Sportellovgivningen i Begyndelsen af Aarhundredet bleve fastsatte under Tidens Tryk, ikke mere ere tidsvarende. Desuden maa det ogsaa erindres, at Sportlerne ikke alene skulde være en Betaling til de paagjældende Embedsmænd for ydet Arbejde, men tilbøielig tillige en Skat til Statskassen. Udvalget er enigt i, at den Beskatning, som nu foregaar ved Erlæggelsen af Skifteafgifter, ikke kan siges at være heldig. Man maa derfor anerkjende den Nedsættelse, som er foreslaaet; thi derved er der gjort en Indrømmelse saavel til den offentlige Mening som til den Tanke, at Sportlerne kun skulde være et Bederlag til Statskassen for vedkommende Embedsmænds Arbejde — en Tanke, som Udvalget i det Hele maa dele. Særlig har der været Misfornøielse over, at Afgiften skulde erlægges af Voets hele Masse, hvorfor Udvalget maa billige den Afskillelse, som efter Lovforflagets § 3 herefter vil komme tilstede mellem Voets Formuemasse og den beholdne Formue. — Gaas der imidlertid ud fra, at Skifteafgifterne skulde betragtes som Bederlag for ydet Arbejde, da forekommer det os, at Lovforflaget dels ikke gaar vidt nok i Nedsættelser og dels savner afskillige Bestemmelser. Den bestaaende Lovgivning fordrer saaledes ikke den samme Afgift enten Voet behandles helt tilende af Skifteretten eller det forinden Tilende-

bringelsen udleveres til Arvingerne. Der er endogsaa i Forordning af 22de Marts 1814, § 92, givet Skifteretten et Spillerum fra 2 til 120 Rd. Efter Forflaget vilde ikke faa af de Boer, som blive de Paagjældende ekstraderede, komme til at svare en større Afgift, end nu er Tilfældet, hvilket Udvalget ingenlunde kan billige. Vel kan det indtræffe, at Skifteretten maaske kan faae lige saa meget eller, som det hedder i Lovforflagets Motiver, mere Arbejde med et Bo, som bliver ekstraderet, end med det, som behandles til Ende, men dette vil i alt Fald kun være Undtagelser, hvorfor saavel Flertal som Mindretal stiller forskellige Endringsforflag til Nedsættelse i Extraditionsgebyr. Af Lovforflagets Motiver vil det ses, at Extradition finder Sted i et forholdsvis stort Omfang, og det er vor Overbevisning, at det vilde vække en ikke ringe Misfornøielse, hvis de ekstraderede Boer herefter skulde betale samme Afgift som de øvrige.

Med Grund har det ogsaa vakt Utilfredsahed, at den nu bestaaende Sportellovgivning for Skifteafgifter især ramte de Boer haardt, i hvilke der fandtes Umyndige eller Fraværende, fordi der i disse bestandig skulde være offentligt Skifte. Flertallet maa paastjønne, at efter Lovforflaget om Skifte af Dødsbo og Fællesbo, vil privat Skifte under en meget lidt indgribende offentlig Kontrol ogsaa kunne komme til at finde Sted, selv om der er umyndige eller fraværende Arvinger. Skal denne Foranstaltning have sin rette Betydning, gaar det ikke an at paabyde, at saadanne Boer, med hvilke Skifteretten kun her have en ringe Aelighed, skulde give fuld Betaling. Udvalget kan billige det i Skiftelovens § 77 foreslaaede Bederlag, hvorfor der foreslaas en tilsvarende Endring optagen i nærværende Lov.

Flertallet tror, at det vil være mere syfte-